

Sygn. akt I C 113/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopania
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Łukojko

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. K.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki G. K. kwotę 85.602zł (osiemdziesiąt pięć tysięcy sześćset dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2010r. do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 19.240,74zł (dziewiętnaście tysięcy dwieście czterdzieści złotych 74/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Słupsku kwotę 7.263,83zł (siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt trzy złote 83/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt IC 113/11

UZASADNIENIE

Powódka, G. K., wniosła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozew z żądaniem zapłaty kwoty 85.602 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2010r. do dnia zapłaty tytułem naprawienia szkody, którą poniosła w związku z nieprzekazaniem przez pozwaną, jako trzeciodłużnika do komornika zajętej wierzytelności dłużnika powódki, przez co jej wierzytelność nie została zaspokojona. Zażądała także zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu.

Na uzasadnienie podała, iż jest wierzycielem Zakładów (...) S.A. w K.. Wierzytelność ta została stwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 lutego 2004r., sygn. akt (...). Celem wyegzekwowania tej wierzytelności powódka złożyła wniosek egzekucyjny do komornika sądowego. W toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy dokonał zajęcia wszelkich wierzytelności dłużnika przysługujących mu wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Powódka posiadała bowiem informację, że (...) dzierżawi od P. część przedsiębiorstwa, co skutkowało istnieniem wierzytelności P. wobec (...) z tytułu czynszu dzierżawnego. W odpowiedzi na zajęcie wierzytelności pozwana odmówiła jego realizacji, wskazując że należności P. są kompensowane z nakładami poczynionymi przez pozwaną na dzierżawioną nieruchomość, zaś w pozostałej części są przeznaczane na wynagrodzenia dla pracowników P.. W konsekwencji powyższego stanowiska pozwanej, komornicze zajęcie wierzytelności nie doprowadziło do zaspokojenia wierzytelności powódki. Powódka, uzasadniając żądanie zgłoszone w pozwie, wskazała, iż trzeciodłużnik (pozwany) był obowiązany zrealizować zajęcie komornicze oraz, że nie mógł dokonywać potrąceń swojej wierzytelności z zajętej wierzytelnością. Zachowanie pozwanego wywołało, zdaniem powódki, szkodę w jej majątku, gdyż wierzytelność z wyroku (...) nie została zaspokojona wskutek nieprzekazania przez pozwaną do komornika należności czynszowych (...) S.A. w K..

Pozwana, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu (k. 17-19).

Przyznała, że pomiędzy pozwaną a Zakładami (...) S.A. w K. została zawarta umowa dzierżawy części przedsiębiorstwa. Podniosła jednak, że w momencie zawierania tej umowy, tj. w dniu 9 listopada 2004r., (...) S.A. w K. nie prowadził już żadnej działalności gospodarczej, a stan techniczny urządzeń do produkcji, wchodzący w skład dzierżawionego przedsiębiorstwa, wymagał znacznych nakładów, aby dzierżawca mógł tam wznowić produkcję. Wobec tego, pozwana zawarła z nim porozumienie, które zawierało klauzulę zobowiązującą pozwaną do poniesienia nakładów na dzierżawiony zakład oraz uprawnienie dla pozwanej do kompensowania tych nakładów z należnym wydzierżawiającemu czynszem. Nadto, pozwana podniosła, że gdyby wykonała polecenie komornika i przekazała kwoty czynszu dzierżawnego do komornika, to doprowadziłyby do pokrzywdzenia wszystkich pozostałych wierzycieli (...) S.A. Ostatecznie pozwana zaprezentowała stanowisko, że (...) S.A. w K. nie posiadało i nie posiada wymagalnych wierzytelności wobec pozwanej, które mogłyby być przedmiotem zajęcia. Dlatego też, roszczenie objęte pozwem, zdaniem pozwanej, jako niezasadne, winno zostać oddalone.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2010r. Sąd Okręgowy w Słupsku, rozpoznający niniejszą sprawę, oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wyroku wskazał, że powódka nie wykazała (nie udowodniła) przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanej określonych w art. 415 k.c. Fakt, iż pozwana, po dokonaniu zajęcia wierzytelności, nie przekazywała komornikowi wierzytelności, nie stanowi okoliczności, który skutkuje powstaniem szkody w majątku powódki. Sąd I instancji podkreślił, że treść postanowień zawartych w umowie dzierżawy, łączącej pozwaną z (...) S.A. w K., przewidywała bowiem, że aż do momentu ostatecznego rozliczenia stron umowy dzierżawy, brak jest podstaw do uznania, iż dłużnikowi pozwanej, tj. (...) S.A. w K., przysługuje wobec pozwanej wymagalna wierzytelność. Powódka, zdaniem Sądu, nie wykazała istnienia i wysokości wierzytelności przysługującej (...) S.A. w K. w stosunku do pozwanej. Nadto Sąd podniósł, iż w oparciu o treść umowy dzierżawy należy przyjąć, że między stronami kontraktu powstała jedynie ekspektatywa, która, w zależności od wyniku dokonanych w przyszłości rozliczeń nakładów i czynszu, zrodzić mogła wierzytelność po stronie pozwanej, a nie - jak z góry powzięła powódka - po stronie (...) S.A. w K.. Reasumując, wobec uznania, że powódka nie wykazała faktu, który wywołał szkodę, ani wystąpienia szkody, powództwo zostało oddalone.

Wskutek apelacji strony powodowej, Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 11 stycznia 2011r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd II instancji wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien uzupełnić materiał dowodowy poprzez uwzględnienie w niezbędnym zakresie wniosków dowodowych powódki, tak by możliwym było ustalenie treści umowy dzierżawy odnośnie praw i obowiązków stron, rozliczeń między stronami i sposobów płatności, wystawiania faktur, wysokości należności i wartości kompensowanych nakładów poniesionych przez (...). Sąd Okręgowy winien rozważyć też konieczność zapoznania się z aktualnym stanem postępowania egzekucyjnego (...) oraz ze stanem rozliczeń z tytułu umowy dzierżawy z 2004r. w związku z treścią aneksu nr (...) z 15 grudnia 2007r., ewentualnie też, w zależności od stanowisk stron procesowych, podjąć inne decyzje procesowe. Nadto, Sąd II instancji wskazał, że konieczne jest poczynienie rozważań co do zasadności roszczenia powódki, mając na uwadze treść art. 896 k.p.c. i art. 885-888 k.p.c. i art. 902 k.p.c. oraz art. 415 k.c.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd ustalił:

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 24 lutego 2004r., w sprawie (...), zasądził od Zakładów (...) S.A. w K. na rzecz G. K. kwotę 47.022,46 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 41.022,40 zł. od dnia 5 września 2003r. do dnia zapłaty oraz w zakresie kwoty 6.000,06 zł. od dnia 1 października 2004r. do dnia zapłaty. Zasądził również na rzecz powódki koszty procesu w wysokości 3.415 zł.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 lutego 2003r., k. 51, k. 536-537.

W oparciu o powyższy wyrok, opatrzony klauzulą wykonalności, powódka w dniu 21 października 2009r. złożyła do komornika sądowego, działającego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu, M. G., wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko Zakładom (...) S.A. w K.. Jako sposób egzekucji wskazała zajęcie wierzytelności przysługującej dłużnikowi wobec (...) spółce z o.o. w S., R. M. oraz (...) s.c.

Dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji wraz z tytułem wykonawczym akt (...), k. 51.

Pismem z dnia 21 października 2009r. komornik sądowy dokonał zajęcia wierzytelności dłużnika (...) S.A. w K. wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Komornik wskazał pozwanej, że zajmuje wierzytelności dłużnika w myśl art. 896 k.p.c., podając, że zajęciu podlega cała suma przypadająca dłużnikowi do wypłaty i obejmuje także wypłaty przyszłe.

Dowód: pismo komornika sądowego z dnia 21 października 2009r. z akt (...), k. 51.

Pismem z dnia 26 października 2009r. (...) spółka z o.o. w S. udzieliła komornikowi odpowiedzi, że nie posiada zobowiązań wobec (...) S.A. w K.. Wskazała, że zobowiązania wynikające z dzierżawy części Polmosu są, zgodnie z umową dzierżawy, kompensowane z nakładami poczynionymi przez (...) spółkę z o.o. w S. na przedmiot dzierżawy.

Podaje również, iż po dokonanych kompensatach oraz wypłacie wynagrodzeń dla pracowników nie pozostają kwoty wolne, które firma (...) spółka z o.o. mogłaby przekazać komornikowi. Wskazała też, iż po ustaniu powyższego stanu, (...) spółka z o.o. będzie dokonywała przekazywania wolnych środków na konto komornika.

Dowód: pismo (...) spółki z o.o. w S. z dnia 26 października 2009r. z akt (...), k. 51.

(...) spółka z o.o. w S. nie przekazała komornikowi sądowemu do sprawy (...) żadnych kwot z tytułu zajęcia wierzytelności (...) S.A. w K. wobec tego podmiotu (**bezsporne**).

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2010r. komornik sądowy, działający przy Sądzie Rejonowym w Toruniu, M. G., umorzył postępowanie egzekucyjne wobec (...) S.A. w K., ponieważ egzekucja okazała się bezskuteczna.

Dowód: postanowienie o umorzeniu postępowania , k. 33 akt (...).

W dniu 9 listopada 2004r. Zakłady (...) S.A. w K. i R. M., prowadzący ewidencjonowaną działalność gospodarczą pod firmą (...), zawarli umowę dzierżawy, której przedmiotem była nieruchomość położona w K. przy ul. (...) o powierzchni

2,4201 ha, w skład której wchodziła działka oznaczona numerem (...), zabudowana budynkami biurowo-socjalnymi i produkcyjnymi, dla której Sąd Rejonowy w Kutnie prowadził księgę wieczystą KW (...).

Wydierżawiający oddał dzierżawcy nieruchomość do używania i pobierania pożytków z przeznaczeniem na prowadzenie działalności produkcyjno-handlowo-usługowej, objętej przedmiotem przedsiębiorstwa dzierżawcy.

Umowa została zawarta na czas określony na okres 10 lat, tj. od dnia 9 listopada 2004r. do dnia 9 listopada 2014r. z możliwością jej przedłużenia.

Dzierżawca w par 4 umowy zobowiązał się płacić czynsz, na który składał się stały czynsz w wysokości 3.000 zł. oraz 10.000 zł. za każde wyprodukowane 100.000 litrów retyfikatu, opłata za pobór wód podziemnych 0.172 zł./m², opłata za zrzut wód pochłodniczych 1,20 zł/m², emisję procesów technologicznych i emisję z procesów spalania. Strony ustaliły również, iż zapłata będzie następować na podstawie faktury wystawionej przez wydierżawiającego na rachunek bankowy w terminie 14 dni od dnia jej wystawienia lub w formie rozliczeń i potrąceń wierzytelności powstałych w ramach wzajemnej współpracy. Z umowy wynikało również, że dzierżawca będzie ponosić koszty utrzymania nieruchomości w stanie niepogorszonym oraz wszystkie bieżące koszty utrzymania wydierżawionej nieruchomości.

Dowód: umowa dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r., k. 22-24.

W par 8 umowy dzierżawy strony ustaliły także, iż dzierżawcy przysługuje prawo do zwrotu nakładów poniesionych na remonty i modernizację nieruchomości, a także, iż dzierżawca musi każdorazowo uzyskać zgodę na dokonanie w przedmiocie umowy remontów i modernizacji w zakresie niezbędnym do dostosowania do potrzeb dzierżawcy przy uwzględnieniu istniejących uwarunkowań prawnych. Ustalono także, że dzierżawca ma prawo do rozliczenia nakładów poniesionych na przedmiot umowy z czynszem należnym wydierżawiającemu po przedstawieniu wydierżawiającemu dowodów na ich poniesienie.

Dowód: umowa dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r., k. 22-24.

Strony umowy dzierżawy ustaliły też, iż dzierżawca w działalności produkcyjnej na wydierżawionej nieruchomości będzie korzystał z pracowników zatrudnionych przez wydierżawiającego, a sposób rozliczenia pracowników wydierżawiającego, wykorzystywanych w procesie technologicznym i pomocniczym przez dzierżawcę, zostanie unormowany odrębną umową.

Przyjęto, że okresem rozliczeniowym będzie koniec miesiąca następnego od rozpoczęcia działalności przez dzierżawcę.

Dowód: umowa dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r., k. 22-24.

W dniu 12 listopada 2004r. strony zawarły aneks do powyższej umowy, wskazując m.in, że umowa dzierżawy zostaje zawarta na czas nieoznaczony.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 190.

W dniu 13 listopada 2004r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., wskazując, że nieruchomość wydana dzierżawcy do prowadzenia działalności gospodarczej znajduje się w stanie technicznym uniemożliwiającym prowadzenie działalności gospodarczej. Wskazały też nakłady, które są niezbędne, aby dzierżawca mógł realizować cele z umowy dzierżawy. Zakres nakładów określono w załączniku nr 1, wskazując jednocześnie, że ich realizacja nie wymaga zgody wydierżawiającego. Podano, że nakłady te dzierżawca poniesie w okresie czterech lat od dnia podpisania umowy dzierżawy.

Wskazano także, że zestawienia rzeczowych i finansowych nakładów poniesionych przez dzierżawcę w okresach nie dłuższych niż kwartalne dzierżawca będzie przedkładać wydierżawiającemu. Po potwierdzeniu przez wydierżawiającego zgodności złożonych zestawień, stanowiąc one będą podstawę do kompensaty z należnościami

czynszowymi. Kompensata polegać będzie na odliczeniu z należności czynszowych nakładów finansowych w okresach miesięcznych.

Wprowadzono także zapis, że umowa zostanie zawarta na czas określony, tj. na 10 lat.

Strony ustaliły, że kompensacie nie podlegają należności czynszowe określone w par 4 ust. 1 pkt c, d, e, f oraz ust. 3 dzierżawy.

Dowód: aneks nr (...) wraz z załącznikiem nr 1, k. 191—194.

Wartość rzeczowych nakładów poniesionych przez dzierżawcę, a określonych w załączniku do aneksu nr (...) według zapisów księgowych na dzień 31 grudnia 2009r. wyniosła 60.946 zł.

Dowód: zestawienie rzeczowych i finansowych nakładów pozwanej, k. 238, wykaz środków trwałych, k. 239.

W dniu 13 listopada 2004r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy dzierżawy, w którym wskazały, że ostateczne rozliczenie nakładów poniesionych przez dzierżawcę nastąpi na koniec czwartego roku od dnia podpisania niniejszego aneksu.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 189.

W dniu 7 grudnia 2004r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r., w którym zgodnie ustaliły m.in., że dzierżawca wyraża zgodę na korzystanie z pomieszczeń biurowych i socjalnych przez pracowników wydzierżawiającego.

Dowód: aneks nr (...) do umowy dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r., k. 195.

W dniu 22 lutego 2005r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r. Wskazano w nim, że do przedmiotu dzierżawy zostanie włączone pomieszczenie gospodarcze w wiacie magazynowej, zwiększając przedmiot dzierżawy do 22.940 , 6 m² .

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 196.

Dnia 30 marca 2005r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., w którym zgodnie oświadczyły, że prostują omyłkę w zakresie sposobu wyliczenia czynszu dotyczącą treści par 4 pkt 1.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 197.

W dniu 9 lipca 2007r. strony zawarły aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., w którym wprowadziły zmianę podmiotową umowy. W miejsce R. M. jako dzierżawcę wskazano (...) s.c., jako następcę prawnego dotychczasowego dzierżawcy.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 198.

W dniu 15 grudnia 2004r. strony umowy dzierżawy wprowadziły kolejną zmianę do treści umowy, wskazując, że w związku z koniecznością ponoszenia nakładów w dłuższym okresie czasu ostateczne rozliczenie poniesionych nakładów przez dzierżawcę nastąpi do dnia 31 grudnia 2012r.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 368.

W dniu 1 kwietnia 2008r. strony umowy postanowiły, że w miejsce (...) S.C. wstąpi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Wskazano, że powyższa spółka powstała wskutek przekształcenia (...) s.c. w oparciu o uchwałę z dnia 1 października 2007r.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 200.

Dnia 15 kwietnia 2011r. strony umowy postanowiły, że dzierżawca zatrudni w swoim przedsiębiorstwie wszystkich pracowników wydzierżawiającego. Zmiana pracodawcy dokona się na podstawie porozumienia stron. Strony też zmieniły zasady wyliczania wysokości czynszu dzierżawnego, wskazując m.in. wysokość czynszu stałego na kwotę 15.000 zł.

Dowód: aneks nr (...) do umowy z dnia 9 listopada 2004r., k. 201.

Pozwana spółka rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej na dzierżawionym gruncie w drugiej połowie 2005r. Od chwili zawarcia umowy dzierżawy do czasu rozpoczęcia działalności w zakresie produkcji spirytusu (...) spółka z o.o. w S. dokonywała nakładów na nieruchomość.

W latach 2004 – 2010 do (...) S.A. w K. nie wpłynęły żadne środki finansowe z tytułu dzierżawy nieruchomości.

Dowód: zeznania świadka, T. T., k. 65.

W dniu 3 stycznia 2005r. (...) S.A. w (...) spółka z o.o. w S. zawarły umowę współpracy, na mocy której dzierżawca zobowiązał się produkować we własnym imieniu alkohol etylowy, przy czym zobowiązał się do zakupu środków do produkcji od wydzierżawiającego, jeśli jest on związany na dostawę z innymi podmiotami.

Dzierżawca zobowiązał się także, iż dla wykonania określonego wyżej celu wykorzysta przedsiębiorstwo oraz pracowników wydzierżawiającego, działając z dołożeniem należytej staranności.

Strony ustaliły, że podstawową zasadą rozliczania poniesionych kosztów i świadczonych usług będzie zasada kompensaty wzajemnych wierzytelności. Wszelkie zaś należności niezaspokojone kompensatą będą rozliczane środkami pieniężnymi.

Dowód: umowa z dnia 3 stycznia 2005r. o współpracy, k. 321-322.

(...) S.A. w K. wystawiał co miesiąc na rzecz pozwanej faktury vat z tytułu czynszu za dzierżawę. Jako sposób zapłaty wskazano kompensatę.

Dowód: faktury vat, k. 255-298 k. 405.

Mając na uwadze zapisy umowy dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r., w tym w zakresie ilości wyprodukowanego alkoholu etylowego, wysokość czynszu dzierżawnego należnego (...) S.A. w K. w stosunku do (...) spółki z o.o. w S., za okres od 24 października 2009r. do 8 sierpnia 2010r., wyniosła kwotę łączną 1.018.665,95 zł. brutto, tj. 834.972,10 zł. netto plus (...) 22 % - 183.693,85 zł.

Dowód: pisemna opinia biegłej sądowej, K. R., k. 584-606.

Z należności, które przysługiwały (...) S.A. w K. z tytułu dzierżawy gruntu, (...) spółka z o.o. wypłacała wynagrodzenie pracownikom P., którzy pracowali na majątku dzierżawionym.

Na poczet wynagrodzeń pracowników P. przeznaczona była kwota około 100.000 zł. miesięcznie. Należności dla pracowników oraz wydatki z tym związane, np. składki ZUS, czy podatki, płacone były z konta (...) z dopiskiem „za P.". Wynagrodzenia dla pracowników były płacone na bieżąco.

Dowód: zeznania świadka, T. T., k. 65-65v, przesłuchanie R. M. za pozwaną, k. 305v.

Do dnia 27 czerwca 2011r. pozwana nie dokonała rozliczenia z (...) S.A. w K. nakładów poniesionych przez nią na dzierżawioną nieruchomość.

Dowód: opinia o stanie organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym (...) S.A. w K., k. 424-431.

Komornik sądowy, działający przy Sądzie Rejonowym w Kutnie, A. M. w latach 2000 - 2010 prowadziła postępowanie egzekucyjne wobec (...) S.A. w K. z wniosku kilkudziesięciu wierzycieli na łączną kwotę 20.781.126,85 zł.

W postępowaniu egzekucyjnym były podejmowane czynności zajęcia wierzytelności P. wobec (...) z tytułu czynszu dzierżawnego. W oparciu o wyjaśnienia trzeciodłużnika, który wskazywał, że z wierzytelnościami P. są kompensowane wydatki (...) z tytułu nakładów na nieruchomości, egzekucja do tego składnika nie była skutecznie prowadzona. Wiele postępowań zostało umorzonych w 2008r. wskutek bezskuteczności egzekucji.

W okresie od 21 października 2009r. do 9 sierpnia 2010r. było w mocy jedno zajęcie wierzytelności, dokonane przez komornika sądowego, A. M., tj. w sprawie (...). (...) spółka z o.o. w S. z tego tytułu nie przekazała komornikowi żadnej kwoty.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 19 kwietnia 2007r., k. 31-34, pismo komornika A. M. z dnia 29 czerwca 2011r wraz z wyciągiem spraw z repertorium Km, k. 204-205, pismo komornika sądowego z dnia 25 sierpnia 2011r. wraz z załącznikami, k. 362 – 365, zeznania świadka, T. T., k. 65, zajęcia wierzytelności, k. 315 – 320.

W latach 2007-2011 Urząd Skarbowy w K. prowadził postępowanie egzekucyjne wobec (...) S.A. w K. na łączną kwotę zaległości na dzień 1 lipca 2011r. wynoszącą 10.845.832,89 zł. W toku postępowania egzekucyjnego prowadzone były czynności polegające na zajęciu wierzytelności (...) S.A. w K. wobec (...) spółki z o.o. w S. z tytułu czynszu dzierżawnego. Skuteczna egzekucja z zajętej wierzytelności nastąpiła tylko na podstawie zawiadomienia o zajęciu prawa majątkowego z dnia 9 czerwca 2005r. oraz z dnia 27 grudnia 2005r. Na podstawie tych zajęć dłużnik przekazał urzędowi kwotę 38.744,90 zł.

W okresie od dnia 21 października 2009r. do dnia 9 sierpnia 2010r. były w mocy zajęcia wierzytelności dokonane w dniu 12 października 2006r. i 10 marca 2009r. T. nie realizował jednak zajęcia, powołując się na to, że wierzytelność P. jest kompensowana nakładami (...) na nieruchomości.

Dokonane zajęcia wierzytelności przez Urząd Skarbowy w K. dotyczyły także wierzytelności P. wobec (...) s.c.

Dowód: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z dnia 4 lipca 2011r., k. 214, zawiadomienia o zajęciu wierzytelności, k. 323-340, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z dnia 12 sierpnia 2011r. wraz z załącznikami, k. 344-360, pismo naczelnika urzędu Skarbowego w K. z dnia 18 października 2011., k. 381, pismo Urzędu Skarbowego w K. z dnia 26 listopada 2013r. wraz z załącznikami, k. 579 i k. 580- 582.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2011r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi ogłosił upadłość (...) S.A. w K., obejmującą likwidację majątku dłużnika.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, k. 384.

W toku postępowania upadłościowego (...) S.A. w K. do majątku upadłego wpływa czynsz od (...) w wysokości 15.000 zł. netto. Ponadto (...) płaci podatek od nieruchomości w wysokości około 17.000 zł i ponosi koszty mediów.

Dowód: opinia syndyka o stanie organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym (...) S.A. w K., k. 424-431, zeznania świadka K. B., k. 475.

Powódka zgłosiła swą wierzytelność wynikającą z wyroku (...) do masy upadłości (...) S.A. w K. w łącznej wysokości 106.087,09 zł. Została ona uwzględniona na liście w wysokości 113.935,60 zł.

Łączna wartość zobowiązań (...) SA w K. wynosi 35.174.726,35 zł. Wartość majątku upadłego to około 8.000.000 zł. Wysokość wierzytelności zabezpieczonych hipoteką oraz zabezpieczeniami skarbowymi przekracza wartość majątku dłużnika. Wierzytelność powódki, objęta wyrokiem (...), znajduje się w ostatniej kategorii.

Dowód: zeznania świadka K. B., k. 475, wyciąg z lity wierzytelności (...) S.A., k. 522, k. 545, k. 576 zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, k. 538-540.

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił wniosek (...) spółki z o.o. w S. o ogłoszenie upadłości.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, k. 523-530.

Pismem z dnia 11 stycznia 2010r. powódka wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. do zapłaty kwoty 85.602 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 października 2009r. do dnia zapłaty, powołując się na treść art. 886 par 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. Zdaniem powódki, pozwana jako trzeciodłużnik naruszyła obowiązki wynikające z zajęcia wierzytelności, przez co odpowiada za wyrządzoną powódce, jako wierzycielowi (...) S.A. w K., szkodę.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 18 stycznia 2010r. pozwana odmówiła zapłaty, kwestionując żądanie co do zasady, podając, że treść umowy między (...) S.A. w K. a (...) spółką z o.o. w S. przewidywała 5-letni termin rozliczenia nakładów ponoszonych przez dzierżawcę. Do tego czasu strony dokonywały wzajemnych kompensat nakładów z czynszem dzierżawnym.

Dowód: pismo powódki z dnia 11 stycznia 2010r., k. 10-11, pismo pozwanej z dnia 18 stycznia 2010r., k. 12 - 13.

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż między stronami bezsporne jest to, że powódka jest wierzycielem Zakładów (...) S.A. w K. oraz, że wierzytelność ta stwierdzona jest wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 lutego 2003r. w sprawie (...). Poza sporem jest także okoliczność, iż powyższy wyrok sądowy, opatrzony klauzulą wykonalności, został w dniu 21 października 2009r. złożony przez powódkę do komornika sądowego, działającego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie, M. G., a także, iż powódka jako sposób egzekucji wskazała m.in. zajęcie wierzytelności dłużnika wobec (...) spółki z o.o. w S.. Nie budzi również wątpliwości, że komornik sądowy dokonał skutecznego zajęcia wierzytelności dłużnika wobec pozwanej spółki (trzeciodłużnika) pismem z dnia 21 października 2009r. oraz, że pozwana spółka nie zrealizowała zajęcia, powołując się na kompensatę wzajemnych należności pomiędzy (...) S.A. w K. a pozwaną.

Rozstrzygnięcie sporu sprowadza się do oceny, czy zachowanie pozwanej, polegające na nieprzekazaniu kwot związanych z zajęciem wierzytelnością, było prawidłowe, jeśli nie, czy skutkuje odpowiedzialnością deliktową wobec powódki.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 886 par 3 k.p.c. pracodawca, który nie zastosował się do wezwania z art. 881 k.p.c. i 882 k.p.c. lub w inny sposób naruszył obowiązki wynikające z zajęcia bądź złożył oświadczenie przewidziane w art. 882 k.p.c. niezgodne z prawdą albo dokonał wypłaty zajętej części wynagrodzenia dłużnikowi, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

W myśl art. 902 k.p.c. do skutków zajęcia wierzytelności stosuje się odpowiednio art. 885, 887 i 888, a do skutków niezastosowania się do wezwań komornika oraz do obowiązków wynikających z zajęcia - art. 886.

W oparciu o powyższe przepisy orzecznictwo przyjęło koncepcję deliktowej odpowiedzialności poddłużnika za naruszenie obowiązków wynikających z ich treści, co zostało wyraźnie zaznaczone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1982 r. ((...), (...)). W późniejszych orzeczeniach kwestia ta nie była przedmiotem wątpliwości, wobec czego nie poświęcono jej uwagi, poprzestając na wskazaniu, że odpowiedzialność ta polega na obowiązku zapłaty odszkodowania stosownie do ogólnych zasad naprawienia szkody, określonych w kodeksie cywilnym, z zastrzeżeniem uregulowania przewidzianego w art. 886 § 3 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 30 września 1982 r., (...)), oraz że podstawą odpowiedzialności przewidzianej w art. 886 § 3 k.p.c. jest prawidłowe dokonanie zajęcia

wierzytelności, wymagające jej dostatecznej indywidualizacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., (...)) (tak w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010r., (...), opublik. L.).

Podzielając powyższe stanowisko w całości, sąd rozpoznający niniejszy spór stoi na stanowisku, iż podstawą roszczenia zgłoszonego w pozwie jest treść art. 886 par 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. i art. 415 k.c. W razie naruszenia obowiązków wynikających z zajęcia wierzytelności poddłużnik ponosi zatem odpowiedzialność deliktową. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej pozwanej są: zawinione zachowanie poddłużnika, szkoda w majątku wierzyciela oraz związek przyczynowy pomiędzy zawinionym zachowaniem poddłużnika a szkodą wierzyciela.

Rozważyć więc należy, czy zachowanie pozwanej, która odmówiła przekazywania komornikowi zajętej wierzytelności, było prawidłowe oraz, czy dopuszczalne było potrącenie wierzytelności pozwanej z zajętej wierzytelnością (...) S.A. w K. wobec pozwanej.

Podkreślenia wymaga zasada, że od chwili zajęcia wierzytelności dłużnikowi egzekwowanemu nie wolno odbierać żadnego świadczenia, ani rozporządzać zajętej wierzytelnością, a dłużnik wierzytelności zajętej nie może uiścić należnego świadczenia do rąk dłużnika egzekwowanego, lecz powinien je złożyć komornikowi lub do depozytu sądowego (art. 896 § 1 k.p.c.).

Również dokonywanie potrąceń z wierzytelnością zajęta napotyka na ograniczenia (art. 504 k.c.). Zgodnie z treścią art. 504 k.c. zajęcie wierzytelności przez osobę trzecią wyłącza umorzenie tej wierzytelności przez potrącenie tylko wtedy, gdy dłużnik stał się wierzycielem swego wierzyciela dopiero po dokonaniu zajęcia albo gdy jego wierzytelność stała się wymagalna po tej chwili, a przy tym dopiero później aniżeli wierzytelność zajęta.

W omawianym przepisie chodzi o zajęcie wierzytelności zgodnie z zasadami procedury cywilnej lub administracyjnej (por. K. Z. (w:) Kodeks..., k. 908). W piśmiennictwie wskazuje się, że ratio legis analizowanej regulacji polega na tym, że skoro dłużnikowi zajętej wierzytelności nie można świadczyć do rąk egzekwowanego wierzyciela, lecz organu egzekucyjnego, to co do zasady nie powinno się również dokonywać potrącenia, gdyż zastępuje ono samo świadczenie (por. K. Z. (w:) Kodeks..., s. 908).

Aby przeanalizować dopuszczalność potrącenia wierzytelności pozwanej z tytułu nakładów z zajętej wierzytelnością (...) S.A. w K. wobec (...) z tytułu czynszu dzierżawnego, zastanowienia wynika, czy powódka wykazała istnienie wierzytelności P. wobec (...), a w dalszej kolejności, czy pozwana wykazała umorzenie powyższej wierzytelności wskutek potrącenia własnej wierzytelności wobec P..

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów, tj. umowy z dnia 9 listopada 2004r. i aneksów zmieniających treść tej umowy (k. 22-24, k. 190-201, k. 368) oraz w postaci zeznań świadka, T. T. i przesłuchania R. M., wskazuje bez wątplenia, iż pozwaną i (...) S.A. w K. łączyła umowa dzierżawy części zakładu (przedsiębiorstwa) wydzierżawiającego. Wzajemne obowiązki stron powyższej umowy polegały na tym, że wydzierżawiający oddał dzierżawcy nieruchomości do korzystania i pobierania pożytków w oparciu o prowadzoną działalność gospodarczą w zakresie produkcji spirytusu, zaś dzierżawca zobowiązał się płacić czynsz w wysokości wskazanej w ustawie, liczony według stawki stałej (wpierw 3.000 zł. a następnie 15.000 zł.) oraz stawek zmiennych, zależnych przede wszystkim od ilości wyprodukowanego retyfikatu. Powyższy materiał pozwala też na konstatację, że dzierżawiony nieruchomości, w tym park maszynowy wymagał w 2004r. nakładów oraz, iż do ich poniesienia zobowiązał się dzierżawca.

Treść umowy dzierżawy z dnia 9 listopada 2004r. wskazuje wprost, że dzierżawca zobowiązał się do zapłaty czynszu w rozliczeniach miesięcznych, a jego wysokość była determinowana przede wszystkim ilością wyprodukowanego retyfikatu. Treść wystawianych przez (...) faktur Vat (k. 255-298 k. 321-322) wskazuje, że czynsz dzierżawny naliczany był co miesiąc.

Z opinii biegłej sądowej z zakresu finansów i rachunkowości, K. R. wynika, że w okresie od października 2009r. do sierpnia 2010r. tj. w okresie, w którym toczyła się postępowanie egzekucyjne z wniosku powódki przeciw (...) S.A. w

sprawie (...), łączna wysokość czynszu dzierżawnego wyniosła **1.018.665,95 zł. brutto**. Szczegółowe, miesięczne zestawienie wysokości czynszu dzierżawnego zostało wyliczone przez biegłą na k. 16 opinii (k. 599 akt).

Wskazać należy w tym miejscu, że sąd dał wiarę opinii biegłej sądowej w zakresie zleconym przez sąd. Biegła wyliczyła wysokość należnego czynszu w oparciu o dokumentację załączoną do akt sprawy (k. 216-235, k. 240), która była niezbędna do wyliczenia zmiennych składników czynszu, a żadna ze stron nie złożyła zarzutów do powyższej części opinii w części, która miała znaczenie dla ustalenia wysokości wierzytelności (...) S.A. w K. wobec pozwanej.

Kwota wskazana przez biegłą, to wierzytelność (...) S.A. w K. wobec pozwanej z tytułu czynszu dzierżawnego. Ta wierzytelność objęta była zajęciem komorniczym dokonany w sprawie (...).

Dalej zastanowienia wymaga, czy pozwana wykazała swą wierzytelność wobec (...) S.A. w K. z tytułu nakładów na dzierżawioną nieruchomość, która objęta była potrąceniem (kompensatą), a która doprowadziła do umorzenia zajętej wierzytelności (...) SA.

Nie ulega wątpliwości, że strony umowy dzierżawy ustaliły, iż nakłady poczynione przez dzierżawcę będą kompensowane z należnościami czynszowymi wydzierżawiającego, przy czym treść umowy z dnia 9 listopada 2004r., zmieniona aneksem nr (...), wskazuje, iż zestawienie rzeczowych i finansowych z nakładów poniesionych przez dzierżawcę w okresach nie dłuższych niż kwartalnie dzierżawca będzie przedkładać wydzierżawiającemu, a po potwierdzeniu przez wydzierżawiającego zgodności złożonych zestawień stanowić one będą podstawę do kompensaty z należnościami czynszowymi. Kompensata zaś będzie polegać na odliczaniu z należności czynszowych. Z powyższej regulacji zostały wykluczone nakłady określone w załączniku do aneksu nr (...), do poniesienia których pozwany zobowiązał się w okresie czterech lat od rozpoczęcia działalności.

Twierdzenia R. M. i zeznania świadka, T. T., pozwalają na wniosek, że pozwana ponosiła nakłady na dzierżawiony zakład. Jednakże pozwana nie przedstawiła sądowi, ani rzeczowego, ani finansowego zestawienia tych nakładów (za wyjątkiem tych opisanych na k. 238). Co więcej pozwana nie wykazała (nie udowodniła), by takie rozliczenia składała wydzierżawiającemu oraz, by doszło do ich akceptacji przez wydzierżawiającego, a w dalszej kolejności, by określono ich wysokość, by móc następnie objąć je oświadczeniem o potrąceniu, które doprowadziłoby do umorzenia wzajemnych wierzytelności. Z opinii o stanie organizacyjnym i ekonomiczno-finansowym syndyka upadłego z dnia 27 czerwca 2011r. wynika zaś wprost, że nakłady te nie zostały rozliczone (k. 424-431).

W tym miejscu podkreślić należy, iż aby rozważyć, czy możliwe było potrącenie wierzytelności pozwanej z tytułu poniesionych nakładów na dzierżawioną nieruchomość z wierzytelnością dłużnika z tytułu czynszu dzierżawnego, to wskazać należy, iż do wywołania skutku potrącenia nieodzowne jest skonkretyzowanie istniejącej i wymagalnej wierzytelności wzajemnej potrącającego pod względem rodzajowym, terminowym i wartościowym, w tym dokładne określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża. a więc m.in. określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża. Aby dokonać potrącenia tak skonkretyzowanej wierzytelności należy złożyć oświadczenie o potrąceniu. Oświadczenie to ma więc charakter prawnokształtujący, gdyż bez niego - mimo współzaistnienia ustawowych przesłanek potrącenia (art. 498 § 1 k.c.) - nie dojdzie do wzajemnego umorzenia wierzytelności. Nadto oświadczenie to staje się skuteczne dopiero z chwilą, gdy dotarło do wierzyciela wzajemnego w taki sposób, że ten mógł zapoznać się z jego treścią.

Potrącenie oparte na ustawie następuje zatem w drodze jednostronnego oświadczenia (art. 499 k.c.), jednakże aby oświadczenie to mogło odnieść łączone z nim skutki umorzenia wierzytelności (art. 498 § 2 k.c.) w momencie jego składania musi wystąpić i trwać stan potrącalności. Mianowicie muszą współistnieć ustawowo określone przesłanki w art. 498 § 1 KC, a przede wszystkim muszą istnieć wzajemne wymagalne wierzytelności, których przedmiotem są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a które mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem. Oznacza to, że składający oświadczenie o potrąceniu (potrącający) musi w stosunku do swego wierzyciela, posiadać własną, istniejącą już wierzytelność i wierzytelność ta w dacie potrącenia musi być wymagalna. Wierzytelność ta musi mieć określoną podstawę faktyczną i prawną. Wymogi w zakresie treści oświadczenia o

potrąceniu; niedopuszczalność domniemania zarzutu potrącenia; wymagalność świadczeń jako warunek skutecznego potrącenia (teza z wyroku Sadu Apelacyjnego w Łodzi (...), opublik. www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż pozwana nie sprecyzowała, ani wysokości wierzytelności z tytułu poniesionych nakładów, ani terminu jej wymagalności. Co więcej nie podała (nie udowodniła) również, czy wierzytelność ta, nawet gdyby była skonkretyzowana, została objęta oświadczeniem o potrąceniu.

R. M., przesłuchiwany za pozwana spółkę, podał, że nie pamięta, w jaki sposób dokonywane były rozliczenia między stronami w zakresie nakładów na nieruchomości, nie pamięta również, jak miały być dokumentowane te nakłady przed potrąceniem. Nie był w stanie powiedzieć, czy wartość nakładów była objęta fakturami, czy faktury były w ogóle wystawiane w związku z wartością poniesionych nakładów. Podał, iż nie pamięta powyższych okoliczności. Wskazał również, że nie potrafi się skupić i zebrać myśli, bo sąd jest miejscem specyficznym. Na pytanie, jak wyglądały rozliczenia między stronami, oświadczył, że nie umie zebrać myśli (k. 305-306).

Również zeznania świadka, T. T. nie wskazują, jak były rozliczane te nakłady.

W tej sytuacji sąd uznał, że gołosłowne są twierdzenia pozwanej o wzajemnej kompensacie wierzytelności (...) SA w (...) spółki z o.o. w S.. Nawet gdyby przyjąć, że istniała po stronie pozwanej wierzytelność wobec (...) S.A. w K., to nie została ona skonkretyzowana co do wysokości.

Powyższe twierdzenia w kontekście braku dokumentów potwierdzających rzeczowy i finansowy nakład pozwanej, wskazują, że w ogóle nie doszło do rozliczenia poniesionych nakładów, a stanowisko pozwanego, prezentowane w porozumieniu z (...) S.A. w K., stanowiło, jak się okazało, skuteczny sposób na bezskuteczność egzekucji wielości wierzycieli wobec (...) S.A. w K..

Nawet gdyby uznać, że (...) poniosła nakłady o wartości 60.946 zł. (k.239), to brak jest dowodu, by wierzytelność ta objęta była oświadczeniem o potrąceniu złożonym przez pozwaną.

Warto w tym miejscu dodać, że pomimo, iż strony określiły termin ostatecznego rozliczenia nakładów na nieruchomości na dzień 31 grudnia 2012r., to pozwana nie wykazała, by rzeczywiście rozliczenia to miało miejsce. Z resztą podkreślić należy nierzetelne zachowanie pełnomocnika pozwanej w toku niniejszego procesu, albowiem wpierv złożyła do akt odpis aneksu nr (...) z datą rozliczenia nakładów określoną na dzień 31 grudnia 2010r. (k.30), a następnie w toku procesu przedłożyła odpis aneksu nr (...) z datą rozliczenia określoną na dzień 31 grudnia 2012r. (k. 199). Ostatecznie do akt sprawy został złożony oryginał aneksu nr (...) z datą rozliczenia na dzień 31 grudnia 2012r. Jednakże pełnomocnik pozwanej, wezwany do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji związanej ze złożeniem do akt odpisu aneksu nr (...) o różnej treści, nie przedstawił żadnych wyjaśnień.

Dalej należy wskazać, że pozwana, na wezwania sądu (k. 549) nawet nie podniosła twierdzeń, które pozwalałyby na ich ocenę pod kątem treści art. 504 k.c.

Dlatego, wobec braku danych co do wielkości wierzytelności, jej wymagalności, zbędne są rozważania dotyczące dopuszczalności potrącenia, przewidziane w art. 504 k.c.

W konsekwencji powyższego sąd uznał, że zachowanie pozwanej, która w okresie od października 2009r. do sierpnia 2010r. nie przekazała do komornika M. G. zajętej wierzytelności z tytułu czynszu dzierżawnego naruszyła treść art. 886 par 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. Zatem zachowanie to nosiło cechy bezprawności.

Oceny sądu nie zamienia okoliczność, iż pozwaną łączyło porozumienie z (...) S.A. w K. również w zakresie „wykorzystywania” pracowników P. do własnej produkcji.

W myśl art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. poddłużnik nie ma uprawnienia dysponowania zajęta wierzytelnością. Zatem zachowanie pozwanej, która przeznaczała z zajętej wierzytelności kwotę około 100.000 zł. na wynagrodzenie

pracowników P., dokonując wypłat ze swego konta z dopiskiem „za P.”, uznać również należy za nieprawidłowe, a przez to bezprawne.

Zatem zachowanie sąd uznał również za zawinione, albowiem z przesłuchania R. M. wynika, że pozwana nie podejmowała żadnych starań w celu uporządkowania kwestii rozliczenia nakładów i ich kompensaty z należnościami czynszowymi. Działanie pozwanej, podjęte najprawdopodobniej w porozumieniu z (...) S.A., obliczone było na doprowadzenie do umorzenia postępowań egzekucyjnych toczących się wobec P.. Pozwana, jako uczestnik obrotu gospodarczego, zdawała sobie sprawę ze skutków swego zachowania polegającego na nieprzekazywaniu środków finansowych na konto komornika.

Bezprawne i zawinione zachowanie pozwanej doprowadziło do szkody w majątku powódki. Gdyby bowiem pozwana przekazała na rzecz komornika zajętą wierzytelność, to wówczas powódka uzyskałaby zaspokojenie w zakresie wierzytelności objętej wyrokiem (...). Podkreślić również należy, iż wysokość wierzytelności (...) S.A. w K. wobec pozwanej z tytułu czynszu dzierżawnego za okres, kiedy prowadzone było postępowanie egzekucyjne w sprawie (...), znacznie przewyższa wartość wierzytelności powódki.

Wysokość szkody została zaś przez powódkę wskazana w uzasadnieniu pozwu (k. 4) i sąd w całości wyliczenie to podziela. Wskazana przez powódkę kwota 85.602 zł. stanowi kwotę, którą powódka uzyskałaby w razie skutecznie prowadzonej wobec (...) S.A. w K. egzekucji.

Powyższe rozważania prowadzą również do wniosku, że pomiędzy zawinionym zachowaniem pozwanej o szkodę powódki występuje adekwatny związek przyczynowy. Szkada powódki jest bowiem skutkiem bezprawnego zachowania pozwanej.

Dodać w tym miejscu należy, że bez znaczenia jest okoliczność, że w okresie powstania szkody w toku były również zajęcia wierzytelności w innych sprawach, tj. w jednej sprawie w egzekucji sądowej i w dwóch sprawach w egzekucji administracyjnej. Zajęcia te nie były bowiem realizowane przez pozwaną z powodu twierdzeń o wzajemnych kompensatach. Zajęcie wierzytelności na rzecz kilku wierzycieli nie wyklucza zaś podziału sum uzyskanych z prowadzonej egzekucji.

Bez znaczenia dla rozważań sądu pozostaje kwestia, że powódka zgłosiła wierzytelność z wyroku (...) do masy upadłości (...) SA w K.. Z zeznań świadka, K. B., wynika bowiem, że z uwagi na wielkość zobowiązań upadłego jest wysoce prawdopodobne, iż powódka nie zostanie zaspokojona. Tym bardziej, iż jej wierzytelność należy do ostatniej kategorii wierzytelności.

W konsekwencji powyższych rozważań, sąd uznał powództwo za zasadne i na podstawie art. 886 par 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. i art. 415 k.c., orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

W zakresie odsetek ustawowych rozstrzygnięto na podstawie art. 481 k.p.c., przy czym co do wymagalności roszczenia odszkodowawczego określonego przez stronę na dzień 23 października 2009r., sąd nie podzielił stanowiska powódki. Uznał, że wymagalność powyższego roszczenia nastąpiło niezwłocznie po doręczeniu pozwanej wezwania do zapłaty z dnia 11 stycznia 2010r., tj. na dzień 13 stycznia 2010r. Zatem, w zakresie roszczenia odsetkowego za okres poprzedzający datę określoną w wyroku, sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 par 1 i par 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. i par 6 pkt 6 i par 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.490, tj.).

Na koszty powódki złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 4.281 zł., opłata od apelacji w wysokości 1.500 zł., koszty dojazdu pełnomocnika powódki w wysokości 3.533,74 zł (wg spisu kosztów, k. 628), wynagrodzenie fachowego pełnomocnika za działanie w I instancji w podwójne stawce w wysokości 7.200 zł., wynagrodzenie za działanie przed sądem II instancji w wysokości 2.700 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Sąd przyznał

pełnomocnikowi powódki podwójną stawkę wynagrodzenia za działanie przed sądem I instancji z uwagi na duży wkład tego pełnomocnika w wyjaśnienie przedmiotu sporu, mając na uwadze charakter sprawy, który nie jest typowy.

O nieuiszczonych kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, mając na uwadze, iż w sprawie powstały koszty sądowe związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego w wysokości 4.482,83 zł. oraz powstał po stronie pozwanej obowiązek uiszczenia części opłaty od apelacji, od uiszczenia której powódka była zwolniona – w wysokości 2.781 zł.

Na koniec wskazać należy, iż sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o dokumenty złożone przez obie strony, albowiem nie były one kwestionowane co do swej autentyczności, a także w oparciu o dokumenty urzędowe. Sąd w całości dał im wiarę.

Sąd również uznał za wiarygodne zeznania świadka, T. T., gdyż były spontaniczne i logiczne. Przesłuchanie R. M. nie wniosło natomiast do nic sprawy.

Co do przesłuchania powódki, sąd w całości dał im wiarę, gdyż znalazły one oparcie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Odnosnie dopuszczenia przez sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów, to wskazać należy, że konieczne było uzyskanie przez sąd wiadomości specjalnych z zakresu rachunkowości celem wyliczenia należności czynszowych, biorąc pod uwagę dokumenty zgromadzone w sprawie, w tym w szczególności w zakresie ilości wyprodukowanego rektyfikatu. Opinii sądowej sąd dał wiarę w części dotyczącej zlecenia, uznając opinię za rzetelną, logiczną i pełną.

W zakresie przesłuchania świadków Z. M. i J. C., sąd nie przeprowadził postępowania dowodowego, albowiem powód cofnęła wniosek o przesłuchanie tych osób (k. 304 i k. 370).

Na oryginale właściwy podpis.